

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 829/2016-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Skanska SK a. s., Krajná 29, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Valko Marián & partners, s. r. o., Porubského 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marián Valko, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 30 R 1/2015-519 z 1. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Skanska SK a. s. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 31. mája 2016 sa obchodná spoločnosť Skanska SK a. s., Krajná 29, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“),

domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených základných práv a slobôd uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 30 R 1/2015-519 z 1. apríla 2016 a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka zároveň navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia, pretože je „nezákonné, svojou povahou protiústavné a neposkytujúce ochranu právam účastníkov reštrukturalizácie“.

2. Napadnuté uznesenie bolo vydané v rámci konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 30 R 1/2015, v ktorom uznesením č. k. 30 R 1/2015-254 z 3. augusta 2015 povolil reštrukturalizáciu obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dlžník“), ustanovil správcu a vyzval veriteľov, aby si spôsobom určeným zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o konkurze“) prihlásili svoje pohľadávky voči dlžníkovi. V zmysle § 146 a nasl. zákona o konkurze bol na schvaľovacej schôdzi konanej 11. marca 2016 prijatý reštrukturalizačný plán upravujúci rozsah a spôsob uspokojenia účastníkov plánu, t. j. veriteľov prihlásených pohľadávok, medzi ktorých patrila aj sťažovateľka, ktorá ako jediná z nezabezpečených nepodmienených veriteľov 2. skupiny hlasovala proti jeho prijatiu. Na základe návrhu dlžníka zo 17. marca 2016 okresný súd napadnutým uznesením nahradil súhlas sťažovateľky s prijatím reštrukturalizačného plánu dlžníka, reštrukturalizačný plán potvrdil a reštrukturalizáciu ukončil.

3. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že o zamietnutie uvedeného návrhu dlžníka, ako aj o zamietnutie reštrukturalizačného plánu požiadala sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu z 18. marca 2016, ktoré odôvodnila tým, že:

- pri príprave reštrukturalizačného plánu dlžník ani správca žiadnym spôsobom nespolupracovali s členmi veriteľského výboru a sťažovateľku ako člena tohto výboru ani raz nekontaktovali, čím porušili § 134 ods. 2 a 3 zákona o konkurze;

- predkladateľ reštrukturalizačného plánu účelovo a neodôvodnene vytvoril zákonom nepoznanú skupinu nezabezpečených podmienených veriteľov, ktorých celková výška zistených pohľadávok je v porovnaní so sumou všetkých v reštrukturalizácii zistených

pohľadávok marginálna, čím porušil § 135 ods. 1 písm. a) v spojení s § 137 ods. 2 zákona o konkurze;

- predkladateľ reštrukturalizačného plánu priznaním hlasovacieho práva veriteľom, ktorí v zmysle zákona o konkurze nie sú oprávnení hlasovať na schvaľovacej schôdzi, zasiahol do práv veriteľov, ktorým citovaný zákon hlasovacie právo priznáva, a teda hlasovanie schvaľovacej schôdze bolo nezákonné;

- reštrukturalizačný plán, resp. jeho prílohy neobsahujú žiadny podklad, ktorý by akýmkoľvek spôsobom dával odpoveď na otázku, na základe čoho jeho predkladateľ dospel k záverom o výške uspokojenia veriteľov dlžníka v prípadnom konkurze. Tým, že reštrukturalizačný plán na viacerých miestach odkazuje na dokument označený ako „*Valuation Report on Multipurpose project* [REDACTED]“, ktorý nie je vyhotovený v štátnom jazyku, nespĺňa ani požiadavku základnej zrozumiteľnosti, a to najmä pokiaľ ide o porovnanie miery uspokojenia každej zo štyroch skupín veriteľov v konkurze, resp. v reštrukturalizácii;

- všetky uvedené skutočnosti viedli sťažovateľku k podaniu trestného oznámenia, na základe ktorého bolo orgánmi činnými v trestnom konaní začaté trestné stíhanie pre zločin zvyhodňovania veriteľa podľa Trestného zákona.

4. Po vykonaní dokazovania viacerými listinnými dôkazmi však okresný súd s poukazom na účel reštrukturalizačného konania dospel k záveru, že „*neboli podstatným spôsobom porušené ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii týkajúce sa náležitosti reštrukturalizačného plánu, postupe pri jeho príprave, hlasovaní o tomto pláne a ani iné ustanovenia týkajúce sa reštrukturalizačného plánu spôsobom, ktorý by mal nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov reštrukturalizačného plánu, nebolo súdom zistené, že by prijatie tohto plánu bolo dosiahnuté podvodným konaním alebo poskytnutím osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu, ani to, že by bol reštrukturalizačný plán v podstatnom rozpore so spoločnými záujmami veriteľov*“.

5. S uvedenými závermi okresného súdu sťažovateľka nesúhlasí a opakujúc identické argumenty, aké uplatnila už v konaní pred týmto súdom, v sťažnosti vyjadruje presvedčenie, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu jej v záhlaví označených základných práv

a slobôd, keďže „je postavené na odôvodnení, ktoré popiera účel a význam príslušných ustanovení zákon o konkurze a je v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti, pričom uznesenie je nutné pre jeho ústavne nekonformný výklad považovať za arbitrárne“, a okresný súd ním „neodôvodnene na neprimerane uprednostnil... iného účastníka reštrukturalizačného konania – dlžníka ako predkladateľa plánu“. Sťažovateľka zároveň vznáša výhrady voči dokazovaniu vykonanému okresným súdom, pretože podľa jej názoru „súčet počtu hlasov jednotlivých veriteľov skupiny nezabezpečených nepodmienených veriteľov nie je totožný s celkovým počtom hlasov veriteľov v tejto skupine, pričom rozdiel je v miliónoch eur“, čo zakladá aj zmätočnosť napadnutého uznesenia.

II.

6. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne

závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. V rámci predbežného prerokovania sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie v záhlaví označených základných práv a slobôd napadnutým uznesením okresného súdu, ústavný súd so zreteľom na ňou uplatnenú argumentáciu dospel k názoru, že nie je opodstatnená.

9. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd.

Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavívať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

10. Právomoc súdov rozhodovať v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy. Podrobnosti o pôsobnosti súdov a konaní pred nimi aj vo vymedzených veciach ustanoví v zmysle splnomocňovacej ústavnej normy zákon (čl. 143 ods. 2 ústavy). Týmto zákonom je zákon o konkurze, ktorý v rámci tretej časti nazvanej „Reštrukturalizácia“ upravuje v jej ôsmej hlave aj ingerenciu všeobecných súdov v procese reštrukturalizácie formou potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom (§ 153) alebo zamietnutia reštrukturalizačného plánu súdom v zákonom ustanovených prípadoch [§ 154 ods. 1 písm. a) až d)].

11. Zo sťažnosti, ako aj z napadnutého uznesenia, ktoré tvorilo jej prílohu, vyplýva, že ako sťažovateľka, tak aj okresný súd sa odvolávajú na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 200/2011 zo 7. decembra 2011, ktorým judikoval, že:

„Reštrukturalizačné konanie je zložito štruktúrovaný právny proces, v ktorom je všeobecný súd zaťažený povinnosťou zistiť a odhaliť, čo sa skrýva pod obsahom pojmu spoločný záujem veriteľov, ktorý pri kolektívnom (spravidla postupnom, resp. neúplnom) uspokojení veriteľov prima facie nekorešponduje s individuálnymi záujmami jednotlivých

veriteľov. Zmyslom a účelom reštrukturalizácie je zabránenie individuálnemu uplatňovaniu či výkonu práv jednotlivých veriteľov v prospech ich kolektívneho uspokojenia. Maximalizácia uspokojenia pohľadávok všetkých veriteľov pri spravodlivom usporiadaní vzťahov všetkých veriteľov s dlžníkom je determinantom určujúcim spoločný záujem veriteľov.

Pri zvažovaní potenciálneho uspokojenia veriteľov v konkurze vyhlásenom v dôsledku zastavenia reštrukturalizácie pre zamietnutie plánu nemôže všeobecný súd izolovane prihliadať na záujem jediného veriteľa, a to ani vtedy, ak ide o veriteľa, u ktorého výška prihlásených a zistených pohľadávok z neho robí majoritného veriteľa. Naopak, jeho povinnosťou je skúmať možnosť uspokojenia všetkých (aj minoritných) veriteľov v likvidačnom konkurze. Túto jeho povinnosť možno vyvodiť zo základných zásad konkurzu a reštrukturalizácie (§ 5 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), v zmysle ktorých je povinný postupovať tak, aby sa dosiahla pre veriteľov čo najvyššia miera uspokojenia ich pohľadávok.

To znamená, že nositeľom ústavou a dohovorom garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie nie je len majoritný veriteľ, ale všetci veritelia, ktorí riadne a včas (spôsobom ustanoveným zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) prihlásili svoje pohľadávky. Ak krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu o zamietnutí plánu pre jeho podstatný rozpor so spoločným záujmom veriteľov, pričom tento sa fakticky stotožnil s individuálnym záujmom väčšinového veriteľa, porušil tak základné právo ostatných veriteľov na (spravodlivú) súdnu ochranu v spojení s ich základným právom na rovnosť účastníkov v súdnom (reštrukturalizačnom) konaní“.

12. Podobné závery vyplývajú aj z nálezov ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 455/2012 z 2. decembra 2015, resp. z nálezov sp. zn. II. ÚS 273/2012 zo 16. decembra 2015, v ktorom ústavný súd znovu zdôraznil, že „Úloha súdu je aktívna a každý účastník plánu – vrátane tých, ktorí boli na schvaľovacej schôdzi prehlasovaní – má právo na ochranu súdom pred dôsledkami plánu, ktorý je v podstatnom rozpore so spoločnými záujmami veriteľov“.

13. V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že skutkové okolnosti veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 200/2011 boli presne opačné ako v napadnutom konaní, kde okresný súd návrhu sťažovateľky na zamietnutie návrhu dlžníka a reštrukturalizačného plánu „nevyhovel“. Aj v okolnostiach daného prípadu však úloha ústavného súdu spočívala v posúdení, či pri rešpektovaní požiadavky materiálnej rovnosti v reštrukturalizačnom konaní došlo napadnutým uznesením okresného súdu k poskytnutiu spravodlivej súdnej ochrany.

14. Keďže ústavný súd nie je skutkovým súdom (II. ÚS 267/04) a v zásade nevykonáva dokazovanie, ktorým by mohol či mal odhaľovať pravdivosť skutkových tvrdení účastníkov konaní pred všeobecnými súdmi, mimo rámca jeho pozornosti ostala námietka sťažovateľky týkajúca sa nesprávneho sčítania hlasov jednotlivých skupín veriteľov okresným súdom. Už v spomínanom náleze sp. zn. I. ÚS 200/2011 zo 7. decembra 2011 totiž ústavný súd jednoznačne uviedol, že „má... z hľadiska požiadavky na dodržanie zásad spravodlivosti v reštrukturalizácii výhrady aj k meraniu postavenia jednotlivých veriteľov výlučne prizmou výšky nimi prihlásených a zistených pohľadávok. Ak má súd spravodlivo posúdiť otázku naplnenia či nenaplnenia spoločného záujmu veriteľov v reštrukturalizačnom pláne, nemôže celkom ignorovať ani výšku prihlásenej pohľadávky z hľadiska jej významu pre konkrétneho veriteľa. V okolnostiach prípadu totiž aj uspokojenie relatívne bezvýznamnej pohľadávky menšinového veriteľa môže pre neho samotného (a jeho právny či sociálno-ekonomický status) znamenať viac alebo toľko, ako uspokojenie pohľadávky(-ok) väčšinového veriteľa.“.

15. Napokon, do obsahu práva na súdnu ochranu nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Z princípu nezávislosti súdov podľa čl. 144 ods. 1 ústavy vyplýva aj zásada

voľného hodnotenia dôkazov (I. ÚS 67/06). Pokiaľ všeobecné súdy uvedené ústavné garancie rešpektujú (teda najmä čl. 46 až čl. 50 ústavy), ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s ich hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011).

16. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu (bod 4) ústavný súd dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom nezistil, že by tieto závery okresného súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde.

17. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia sa ústavný súd taktiež presvedčil, že okresný súd sa námietkami sťažovateľky, ktorá požadovala *„uspokojenie svojej pohľadávky vo výške 60 % alebo konkurz“*, zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Okresný súd totiž považoval za *„jednoznačne preukázané, že účastníci plánu zaradení v skupine veriteľov č. 2, ktorí hlasovali proti prijatiu plánu nebudú na základe plánu v zjavne horšom postavení, v akom by boli v prípade neprijatia plánu, pričom súd vychádzal z ich pravdepodobného uspokojenia v konkurznom konaní v deň začatia reštrukturalizačného konania, ktoré by bolo podľa plánu vo výške 0 % z prihlásenej pohľadávky, pričom podľa plánu budú*

uspokojení na 25 % prihlásenej pohľadávky + mimoriadne splátky z disponibilnej hotovosti“.

18. Na strane 11 až 13 odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd osobitne reagoval aj na námietky sťažovateľky uvedené v bode 2 tohto rozhodnutia, keď uviedol:

„- správca poskytoval informácie veriteľovi e-mailom zo dňa 15. 12. 2015, 29. 12. 2016 ako aj doručenie Plánu zo dňa 31. 12. 2015...;

- z hľadiska úspešnej reštrukturalizácie dlžníka predkladateľ Plánu vytvorením takejto skupiny v súlade s ustanoveniami § 137 ZKR využil zákonom dovolenú možnosť na vytvorenie takejto skupiny... Tunajší súd má za to, že odôvodnenie vzniku takejto skupiny predkladateľom plánu na str. 38 Plánu je v súlade s ust. § 135 ods. 1 ZKR a jej opis je dostatočne podrobne odôvodnený, je tam zahrnutá dostatočná podstata na vytvorenie skupiny Nezabezpečených podmienených veriteľov...;

- tým, že zákonodarca vytvoril samostatný inštitút pre v § 126 ZKR – Schôdza veriteľov a ust. § 146 ZKR – Schvaľovacia schôdza, jednoznačne zaujal stanovisko, že každá schôdza podľa ust. § 126 ZKR a ust. § 146 ZKR sa spravuje príslušnými ustanoveniami zákona. A preto ak by zákonodarca chcel, aby podriadený veritelia nehlasovali a nemali hlasovacie práva v ust. § 146 ZKR, tak by to jednoznačne určil v predmetnom ustanovení, ako to je ustanovené v ust. § 126 ZKR. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že v zmysle ust. 146 ZKR podriadení veritelia mali priznané hlasovacie práva a mohli hlasovať o prijatí plánu v súlade so zákonom...;

- predkladateľ plánu na str. 41 až 45 uviedol porovnanie uspokojenia veriteľov v každej skupine v prípade prijatia plánu a v prípade konkurzu, čím naplnil obligatórnu náležitosť vyžadovanú ZKR... Dokument... napísaný v cudzom jazyku... netvorí obligatórnu súčasť Plánu a ustanovenia ZKR výslovne nezakazujú, aby takýto alebo obdobný dokument bol súčasťou Plánu ako jeho príloha... Predmetný dokument nemá relevantný vplyv na Plán a jeho obsah, preto súd má za to, že doručenie takéhoto dokumentu nemá vplyv pri posudzovaní o schválení plánu, resp. o zamietnutí...;

- súd... o trestnom stíhaní nie je oprávnený rozhodovať, preto sa k tejto námietke nebude vyjadrovať, nakoľko sú na to kompetentné orgány činné v trestnom konaní.“

19. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že závery okresného súdu nemožno hodnotiť inak ako ústavne súladné a poskytujúce spravodlivú súdnu ochranu všetkým účastníkom reštrukturalizačného konania (veriteľom) pri zachovaní ich ústavou garantovanej rovnosti v tomto konaní. A keďže niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (podobne II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08, I. ÚS 296/2010 a iné).

20. Z rovnakého dôvodu ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. V tejto súvislosti už v minulosti judikoval, že rovnosť účastníkov súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania, ako aj iného civilného procesu) majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 35/02, II. ÚS 121/02, II. ÚS 135/05, IV. ÚS 126/09). Citované ustanovenie ústavy teda zaručuje len procedurálnu rovnosť v určitom konaní, nie „rovnosť“ v zmysle rovnakého, či dokonca želaného výsledku pre každého účastníka takéhoto konania.

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v nej uvedených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016